

Fra Johannesevangeliet:

¹Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden.

⁴Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig. ⁵Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre. ⁷Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det. ⁸Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.

⁹Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. ¹¹Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen. Joh 15, 1.4-5.7-9.11

Tanker til teksten

Da min guddatter – hun hedder Teresa og er i dag en ung dame på 10 – var i 2-3, måske 4-årsalderen, plejede vi i den varme årstid, mens naturen stod i fuld blomst, at gå tur fra vores hjem til hendes hjem. Kun hende og mig. Og vi gik. Teresa brugte af princip kun sine ben, aldrig en barnevogn ... Mens vi går, får Teresa pludselig øje på en blomst ved vejkanten – og bliver stående, sætter sig på hug og betragter blomsten. Hun bliver helt stille og glemmer sig selv og alt omkring sig. Der er kun blomsten og dens skønhed. Teresa giver fuldstændig slip - og er helt i det hun betragter. Der breder sig ro også i mig, fred omgiver os begge to. Det hele tager sin tid, for der er ikke kun én blomst, også den næste og den næste og den næste skal betragtes med lige så stor ro og agtsomhed. På et tidspunkt kigger Teresa på mig, som om hun ville spørge: ”Ser du hvad jeg ser?” Ja, det gør jeg. Guds nærvær oplever vi begge to. Og så kommer hun, slår armene om halsen på mig og en dyb glæde fylder universet. Så går vi videre, begge to lykkelige og opfyldt af glæde. Kontemplation i hverdagen.

En væsentlig forudsætning for Teresas oplevelse af sindsro og fred, er evnen til at kunne ”blive”. Det, at blive ved én ting, ved én aktivitet, at blive hos ét menneske eller på ét sted - eller endda det at blive i bøn, er ikke noget, der umiddelbart genspejler sig i hverdagen i dag, tror jeg. Under nedlukningen skabte det, at vi ikke længere kunne rejse, stor uro blandt folk. Det, at vi pludselig skulle blive hjemme gjorde folk ligefrem ulykkelige. Det var vel derfor, den internationale presse citerede videnskabsmanden og mystikeren Blaise Pascale, som for næsten 400 år siden allerede konstaterede, ”at al menneskenes ulykke kommer af dét, at de ikke formå at blive hjemme hos sig selv”. Det er så siden ikke blevet meget anderledes. Hverdagen er ofte travl og urolig og rastløst, tidspresset og stressniveauet højt. Hvis man ikke har den slags hverdag, hvor der sker noget hele tiden, er man muligvis kørt ud på et sidespor, hvor man ikke får det hele med. Det er derfor ikke nogen overraskelse, at det ”at blive” mistænkes for at være kedeligt.

Helt anderledes evangeliet! Har I lagt mærke til, hvor mange gange Johannes bruger ordet ”blive” eller ”bliv” i de få linjer, vi hørte? Ja, det passer: 10 gange. For Johannes

er dette ord så centralt, at det findes mere end 25 gange i hans evangelium og bliver således til et skjult ledemotiv.

”Bliv” - et kontemplativt ord i det kontemplative evangelium, et ord, der skal læses, høres, betragtes, tykkes på. Bliv i mig/min kærlighed kan forstås som et påbud eller en kærlig invitation - jeg forstår det sådan, at Jesus her afslører et inderligt ønske, ønsket om et dybt og inderligt kærlighedsforhold. Jesus har lige forladt nadversalen med disciplene, sammen er de på den vej, der for Jesu vedkommende ender på Golgata. Mens Jesus føler sig båret af sin fars kærlighed, længes han efter dette kontemplative fællesskab, dette ”bliv i mig/min kærlighed” med disciplene og med os, – ”for at min glæde kan være i jer”. Når Jesus beder disciplene: ”bliv i min kærlighed” forsikrer han dem på samme tid om, at også deres liv er trygt i hans kærlighed, og at intet - hverken død eller liv eller onde magter- kan skille os fra Kristi kærlighed (jfr. Rom 8).

Jesus længes efter at hver af os bliver ved med at være forbundet med ham som grenen på vintræet, der bærer frugt – en frugt, som ifølge Galaterbrevet er ”kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse”. Læg mærke til at den første frugt er: kærlighed. Dernæst - glæde!

Når vi i dag – endelig – og med stor taknemlighed, fejrer retrætecentrets virke og liv, er det nærliggende at pege på Stella Matutina som et sted, hvor mennesker ”kan blive”, hvor mennesker kan ”betragte blomsten”, som Teresa gjorde, og opleve skønheden af Guds kærlighed og glæden ved at blive i den. Et sted, hvor venskabet med Kristus kan vokse, således som Paulus skriver i brevet til Efeserne ”at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter og I være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed”.

Med lænkede hænder skrev Jesuitten Alfred Delp en slags prioriteringsliste i sin fængselscelle i Berlin Ploetzensee, hvor han blev myrdet af nazisterne i februar 1945:

”Brød er vigtigt, friheden er vigtigere, men vigtigst af alt er ... den trofaste tilbedelse”.

Mit ønske for Stella Matutina i dag er,

at det bliver ved med at være et sted, hvor der er brød til livet og livets brød til alle,
at det bliver ved med at være et sted, hvor der er frihed, hvor mennesker sættes fri, kan være sig selv og hvor alle er velkomne,
at det bliver ved med at være et sted, hvor Guds hjerte rører ved vores hjerte i den dybe og trofaste bøn. Amen.